

Luonnonlääkkeen synty

Kirjoittanut Aulis Murto

Istui vaari itseksensä,
tuumiskeli kannonpäässä.
mistä leiniinsä apua,
kolotuksen helpotusta?

Istui siinä katsastellen,
tutkistellen, tuumiskellen:
Oiskos luonnosta apua,
saisko sieltä viisautta?

Katsoi siinä tiiman, kaksi,
tutki tunnin kolmannenkin.
Metsän kulkijain menoa,
muurahaisten matkuetta.

Siitä sitten oikaisihe
käännähtihe kyljellensä.
Katsoi vanhaa kannikkoa,
metsä n puun oloa mietti.

Kuinka honka huojuskeli,
kuusi vanha kuiskutteli.
Jopas kuiski kuusivanhus
kertoeli kuulijalle.

Kuinka kerran pikkupuuna,
nuorna kuusena tapasi.
Tuli tuima tuulenpyörre,
myrsky ankea kohosi.

Kaatoi puita mennessänsä,
kannot nosti ja katosi.
Silloin nuori kuusentaimi
maassa murskana makasi.

Kovin kourin kosketeltu
myrskyn jäljeltä katalan.
se vain kuoloa odotti,
armahdusta haavoistansa.

Vaan kohta elämän äiti,
tuopa hoitaja parahin,
haavat pihkalla paransi,
vielä arvetkin asetti.

Jopas ukko kannon päässä,

Luonnonlääkkeen synty

Kirjoittanut Aulis Murto

äijä leiniä poteva,
itseksensä tuumiskeli,
hoksasi ovelan konstin.

Apu jospa kuusen taimen,
pihkaklöntistä parannus.
Kun paransi kuusentaimen,
oisko mulle se avuksi?

Silloin kääntyi kuusen luokse,
kohti paksua tyveä.
Siitä veisti pihkamällin
lääkkeheksi leinillensä.

Sen päälle kipeän paikan
hieroi vielä kourallansa.
Siitä suori sauvallansa,
kanssa keppinsä köpitti.

Tuvallensa tullessansa
vielä pisti pihkanpalan
porstuassa kaappihinsa,
tarkoin työnsi taltehensa.

Kävi taljalle levolle
yö ksi jo leposijalle.
Kohta sai unesta kiinni,
leinin vaivoilta nukahti.

Siitä sitten aamun tullen,
autereisen auettua
nousi ukko ihmeissänsä,
kummissansa kurkotteli

Oli notkea olemus,
koko mies kuin nuorempana,
kauan sitten niin tapasi.
Näin hän tuosta jo tokeni.

Teki siitä ihmesalvan,
voimavoitehen väsäsi.
Lääkkeheksi luonnon lasten,
suomalaisille avuksi.

Tuli lääke keksityksi,
luonnon rohto syntyneeksi.

Luonnonlääkkeen synty

Kirjoittanut Aulis Murto

Vieläkin se on parahin
apu ihmisen kipuhun.